

VOETAFDruk

IN DE MAAT VAN DE SEIZOENEN

It's the landscape, stupid*...

Of hoe ik, geruggesteund door mannen en vrouwen met pit, pleit voor een verantwoord (mede)gebruik van het berglandschap en van het landschap tout court.

(Een asterisk (*) verwijst naar de rubriek Kuitenbreker).

Een (op het eerste gezicht) komkommertijdse vraag:

"Gedragen we ons altijd even respectvol op onze massieven?"

OP BEZINNING IN DE RHETISCHE ALPEN

Rätikon en Montafon in juli 2012. Erik, Jos, Noëlla* en ik zelf volligeren tussen Oostenrijk en Zwitserland. We koordansen tussen silicaat- en kalkgesteente. In de almen van Tschagguns knetteren vanilleorchissen als zwavelstokjes. We likken nectar op. Twee uur later stokt de Gauablickhöhle ons op. We ademen nacht in. Nu eens zingt het landschap als pure poëzie, dan weer dreigt het met ingehouden kracht? De natuur biedt mogelijkheden, maar legt tevens beperkingen op. Staan we voldoende lang stil om deze paradox te doorgronden? Laaglanders zijn immers geprivilegieerd, want hun thuislandschappen zijn het resultaat van een samenspel tussen de natuur en haar gebruikers.

Op zoek naar de betekenis van een land - verbindingsteken - schap: Zit de ziel van het landschap in zijn kop, of in zijn staart?

Het **-LAND** leidt ons naar de ruimte waarin we ons (graag) bevinden, bij voorkeur één van **de KBF-massieven**. Die ruimte is genereus, zij biedt ons een bevoorrechte plaats aan om in te wandelen of in te klimmen. Als tegenprestatie verlangt zij **R.E.S.P.E.C.T.***. **Afval hoort niet thuis op onze rotsen**. Vuilspuiters, go home! Vuurke stoken' gold vroeger als ordinair kattekwaad. Volgens een misplaatste hang naar romantiek wekt het aanleggen van een kampvuur de pionier in ons op en geldt het als de ultieme bekroning van elk belevingsperspectief. Komaan zeg, laat ons eindelijk volwassen worden!

Het **-SCHAP** duidt op een uiterlijke verschijning, op een caleidoscopisch uitzicht, op een panorama vanop een rotstop. Bij mijn bomma van Diest was elk 'schap' een meubel waarop allertei lekkers lag, onbereikbaar voor mijn rappe kinderhandjes. Is alles daarmee gezegd? Neen hoor, in het hier en nu heeft een (land-)schap alles vandoen met scheppen. En net dat verwezenlijken, dat creëren, maakt inherent deel uit van elke menselijke activiteit.

We nemen onze verantwoordelijkheid op, beginnend bij de parking van en de toegangswegen naar onze rotsen. Onze betrachtiging is geenszins het landschap voor ons alleen op te eisen.

Medegebruik is onze richtsnoer, zodat onze massieven uitgroeien tot stapstenen in het landschap, die aan zijn oorspronkelijke bewoners en onszelf toelaten om vrijelijk te bewegen. Handen af van broedplaatsen! Onze inbreng is bovendien flexibel, want elk landschap is dynamisch en evolutief, en varieert dus in de tijd. Wij grijpen in en beïnvloeden, maar altijd in harmonie met de natuur. We verwijderen geen rotsen - tenzij in opdracht van de feratie, natuurlijk - ook al dromen we van een eigen rotstuintje. In de wetenschap dat elke belemmering in het landschap een (moeilijk te overbruggen) barriere opwerpt, equiperen we pas na ruim intern en extern overleg.

HET UUR VAN DE WAARHEID

Wie zijn blik verruimt en anders kijkt, heeft het beste uitzicht. Al is enige nederigheid ook hier op zijn plaats.

Want zei Seattle* niet:

'(..) De aarde is niet van de mensen, de mensen zijn van de aarde. Alle dingen staan met elkaar in verband, zoals het bloed dat een familie verenigt. Wat de aarde overkomt, dat overkomt ook de zonen van de aarde. De mens heeft het web van het leven niet geweven; hij is er slechts een draadje van. Wat hij dit web aandoet, doet hij zichzelf aan. (..).'

SCHUINSMARCHEERDER

Frank Vincent Zappa staat vandaag opnieuw volop in de belangstelling. Met zijn Mothers of Invention schreef hij muziekgeschiedenis. Ik houd van zijn heerlijke pastiches van bekende popsongs en van zijn straffe oneliners. Bijvoorbeeld: "A mind is like a parachute. It doesn't work if it's not open..."

KUITENBREKER

De rubriek waar de eigenzinnigheid hoogtij viert, met dit maal in de aanbieding: mijn persoonlijke top acht van personaliteiten waarvoor ik de afgelopen maand een boontje had.

Bill Clinton

... een naar het schijnt groot (geschapen) politicus...

It's the economy, stupid' hertaalde ik naar 'It's the landscape, stupid'; zoals de oorspronkelijke slogan, een schoolvoorbeeld van 'de dingen naar je hand zetten'

Erik, Jos en Noëlla

... mijn vaste kompanen in de bergen; en dit jaar mijn zielsverwanten tijdens onze retraite...

Iets over de alchemie van ons team: Erik, wij houden van de rust die je uitstraalt; Jos, je onvermoeibare aandacht voor je tochtgenoten, geeft ons vleugels; Noëlla, je bezieling strekt ons tot voorbeeld.

Aretha Franklin

... solide zwarte diva, uit het juiste soulhout gesneden...

Respect, een lied dat je naar de keel grijpt.

Seattle

... opperhoofd van de Dwamish-Indianen...

Sprak in gevleugelde woorden tot de 'blanke man' in 1854 (of was het 1855?)

Groucho Marx

... één van de vier Marx Brothers, bekend om hun hilarische slapsticks, waaronder Duck soup (1933); Groucho was de uitvinder van woordspeling...

En Groucho repliceerde: "I never forget a face, but in your case I'll be happy to make an exception."

Frank Zappa

... de Groucho Marx* van de pop...

Google naar 'Frank Zappa quotes' en lach je te pletter.

"Vuurke stoken? Beter niet...!"

"We verwijderen geen rotsen..."